ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΙ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

ΝΑΣΤΑΤΗ ἦταν ἡ ὥμορφη ἐπαρχιακὴ πόλις Πορσερές, πρωτεύουσα ἑνὸς σπουδαίου νομοῦ τοῦ Βελγίου. Ἀνελάμβανε τὰ καθήκοντά του ὁ νέος δήμαρχός της, ὁ μαστρο - Στάθης Σχραΐντερ βὰν ντὲλ Οὔφ, ὁ ρέκσης καὶ φιλοπρόοδος αὐτὸς ἐπιχειρηματίας, κι' οἱ συμπολίτες του γιόρταζαν μαζύ του τὴν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία του.

Θὰ γινόταν «πόλις», ἐπιτέλους, ἡ πόλι των, ὥμορφη καὶ πολιτισμένη, σὰν τὶς Βρυξέλλες, σὰν τὸ Παρίσι, καὶ βάλε !...

Ἡ εἴσοδος τοῦ κ. Οὔφ στὸ Δημαρχεῖο ἦταν σὰν μιὰ εἰσβολὴ ξαφνιασμένων ἐλεφάντων σὲ ἔκθεσι ἀνθέων. Ἀγριωπός, μὲ στραβοστυλωμένο πρὸς τὸ δεξὶ αὐτί του τὸ σταχτὶ ἡμίψηλό του, ἀνεμίζοντας τὴ μαγκοῦρα του καὶ στρίβοντας τὸ μαῦρο τσιγκελλωτὸ μουστάκι του, τρομοκράτησε πρῶτα - πρῶτα τοὺς δυστιχισμένους ἀργομίσθους.

Ὁ κὺρ - Λάζαρος βὰν Μοῦττεν, ταξειδεύων παραγγελιοδόχος οἴκου δαντελλῶν καὶ Ἀνατολικῶν ταπήτων, μὰ συγχρόνως κι' ἐπόπτης τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων, πῆρε τὰ παπούτσια του ἀπὸ τὴ δεύτερη καὶ παχύμισθη αὐτὴ θέσι, ἁπλούστατα γιατὶ δὲν πάτησε πατέ του στὰ Σφαγεῖα.

Ὁ Ἀνατόλιος βὰν Ρέμπραντ, πάλι τμηματάρχης τῶν Ἀμέσων Φόρων στὸ Β' τμῆμα τοῦ Δημαρχείου, ἦταν συγχρόνως γραματεὺς τοῦ Ληξιαρχικοῦ γραφείου καὶ...κλητῆρας τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Ἔτσι τσιμπολογοῦσε τρεῖς ἀξιοτσιμπολόγητους μισθούς, χωρὶς ὅμως κι' αὐτὸς νὰ πατάη τὸ πόδι του στὸ Δημαρχεῖο. Διατηροῦσε, βλέπετε, κάποιο μαγαζάκι, ὁ καϊμένος, κοντὰ στὴν κεντρικὴ πλατεῖα, ὅπου πάσχιζε νὰ βγάλη τὸ ψωμάκι τῆς οἰκογενείας του, βιοπαλεύοντας καὶ πουλῶντας κεράκια καὶ μοσχολίβανο !...

Ὅλ' αὐτά, κ' ἄλλα ἀκόμα καχαριοειδῆ καμώματα κατὰ τοῦ δύστυχου προϋπολογισμοῦ τοῦ Δήμου, ἔλειψαν παρευθύς. Ἡ μαγκοῦρα τοῦ καινούριου δημάρχου τακτοποίησε, μέσα σὲ λίγες μέρες, τὴν κατάστασι, ἔτσι, ὥστε ὁ κάθε κατεγράφης τραβήχτηκε πειὰ στὸν πάγκο του.

Οἱ ἔπαινοι πειὰ κι' ἡ εὐαρέσκειες ἔπεσαν βροχή, κι' ὁ μαστρο - Στάθης Σχραΐντερ βὰν ντὲλ Οὔφ δὲν χόρταινε νὰ τὶς δέχεται καὶ νὰ καμαρώνη γι' αὐτές. Ἔπαινοι ἀπὸ τὸ Νομάρχη, ἔπαινοι ἀπὸ τὸν ὑπουργό, ἔπαινοι ἀπὸ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο, ἔπαινοι ἀπὸ τοὺς συμπολίτες του...

Ὅλο κι' ἔπαινοι !...

Ὕστερα τἄβαλε μὲ τὸ φωτισμό. Τὰ πρώην σεμνὰ καὶ ντροπαλὰ σὰν ἀξέβγαλτες νυφοῦλες κανταηλάκια, τὰ ὁποῖα φώτιζαν (;) τοὺς δρόμους τῆς Πορσερές, τοποθετημένα καθένα δυόμισυ χιλιάδες μέτρα μακριὰ ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀντικαταστάθηκαν τώρα μὲ πελώρια ἠλεκτρικὰ λαμπόνια : «Κάθε κορφὴ καὶ φλάμπορο, κάθε κλαρὶ καὶ κλέφτης» καὶ κάθε κουτσοσταυροδρόμι μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπόνι του !

Ἀνάσαιναν τώρα μὲ ἀνακούφισι οἱ κάτοικοι τῆς Πορσερές, γιατὶ μὲ τὸν καινούριο φωτισμὸ ἡ νύχτα ἔγινε ἡμέρα. Ὅλο καὶ καινούριοι ἔπαινοι, λοιπόν, στὸν κ. Οὔφ.

Τρίτον ἐπεῖγον ζήτημα ἀμεσωτάτης τακτοποιήσεως, ξεπρόβαλλε σὲ λίγο μπρὸς στὸν δραστήριο μαστρο - Στάθη, τὸ ζήτημα τῶν «ἀνακουφιστηρίων».

—Χμ !... Πρέπει κι' αὐτὸ νὰ τὸ φροντίσω, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορῶ ! ψηφίζε μιὰ μέρα στὴν πλατεῖα, ἀρχίζοντας νὰ χοροπηδᾶη ξαφνικὰ καὶ νὰ ψάχνη μὲ ἀγωνία γιὰ κανέναν ἀπόμερο μαντρότοιχο.

Ἕνα γιαπὶ ἐκεῖ παρέκει «τὸν ἀνακούφισε», εὐτυχῶς, προσωρινά, καὶ τὸ ἀγωνιῶδες χοροπηδητό του τὸ διαδέχτηκε τώρα ἕνα μακάριο χαμόγελο «ἀνακουφίσεως».

Μὰ ἴσαμε πότε θὰ ἦταν ἐκεῖ αὐτὸ τὸ γιαπί :... Καὶ ποιὸς ἔδινε συμβόλαιο σ' αὐτὸν καὶ στοὺς συμπολίτες του, ὅτι θἄβρισκαν παρευθὺς μπροστά τους κι' ἀπὸ ἕνα γιαπί, σὲ μιὰ ὥρα «ἀνάγκης» ;... Σκύλιαζε γιὰ τὴν Ἕλλειψη αὐτὴ ὁ φιλοπρόοδος μαστρο - Στάθης, ὅσο θυμόταν μάλιστα τὸ κάζο ποὺ εἶχε πάθει ποὸ δυὸ - τριῶν χρόνων.

Ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ ἄκοπες προσπάθειές του ν' ἀνταμώση ἕναν στρυφνὸ καὶ κανονιέρη ὀφειλέτη του, κατάφερε ἐπιτέλους μιὰ μέρα νὰ τὸν νοιάτωση σὲ δρόμο καὶ νὰ τὸν πιάση ἀπὸ τὸ γιακᾶ :

—Τί γίνονται ἐκεῖνες ἡ 5 χιλιάδες φοάγκα, ποὺ μοῦ χρωστᾶς, λωποδύτη ; ξεφώνισε, ἀφρίζοντας καὶ τινάζοντάς τον βίαια.

—Τόσους μῆνες ψάχνω νὰ σὲ βρῶ γιὰ νὰ στὶς δώσω !... τραύλισε περίτρομος ἐκεῖνος.

—Βοὲ ἐσὺ ψάχνεις, χαμαλοῦπουκείμενο, γιὰ μένα, ἢ ἐγὼ γιὰ σένα ; ξαναούρλιαξε ὁ μαστροο - Στάθης ἔξαλλος. Ξόφλησέ με ἀμέσως τώρα ἢ σοῦ πεσκώβω τὸ λαρύγγι !...

Ὁ τρομοκρατημένος ὀφειλέτης τράβηξε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πελώριο μάτσο ἀπὸ χάρτινα μονόφραγκα κι' ἄρχισε νὰ ἐξοφλῆ τὸ χρέος τῶν 5 χιλιάδων φράγκων, μετρῶντας τα ἕνα - ἕνα. Μὰ πρὶν πολλάβει νὰ τσεπώση ὁ μαστρο - Στάθης τὰ πρῶτα 197 μονόφραγκα, κι' ἀμέσως ἕνα καταμαμένο χοροπηδητὸ κατεπειγούσης «ἀνάγκης» τὸν ἔπιασε. Ἔστριψε μὲ ἀγωνία δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ μάτι του, μήπως πετύχει ἐκεῖ κοντὰ κανένα δημοτικὸ κι' ἀνακουφιστικὸ καταφύγιο, μὰ ἄδικα.

Ἔξω φρενῶν τότε, θυμήθηκε, πάνω στὴν ἀπελπισία του, ἕναν παράμερο φράχτη αὐλῆς, καμμιὰ ὀχτακοσαριὰ μέτρα πιὸ πέρα.

—Περίμενε κι' ἔφτασα !... μούγκρισε μὲ βιαστικὴ ἀγωνία στὸν κανονιέρη ὀφειλέτη του, κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν Μαραθωνοδρόμος πρὸς τὸν παράμερο ἐκεῖνον φράχτη.

Μὰ τὸν χτύπησε «νταμπλᾶς», ὅταν ξαναγύρισε χαμογελαστὸς κι' ἱκανοποιημένος : Ὁ ὀφειλέτης του εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ γοργόφτερο χελιδόνι ἐντωμεταξύ, κι' εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα !...

Μπορροῦσε λοιπὸν νὰ μὴ λυθῆ κατ' εὐχὴν κι' αὐτὸ τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα, μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες, ὕστερα μάλιστα κι' ἀπὸ τὴν πικρὴ αὐτὴ προσωπικὴ πεῖρα τοῦ κ. Οὔφ ;

Τὸ κανόνισε λοιπὸν κ' αὐτό, ἄψε - σβῦσε.

Ἔμενε ὁ ἐξωραϊσμὸς τῆς πόλεως, τώρα.

Μά... δὲν ἔμενε καθόλου, μάλιστα !... Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα εἶχε φροντίσει καὶ γι' αὐτόν, ὅπως φρόντιζε γιὰ ὅλα ὁ κ. Οὔφ. Ἡ πρώην Σαχαροειδὴς καὶ κατάξερη κεντρικὴ πλατεῖα εἶχε μεταμορφωθῆ τώρα σ' ἕνα δροσερὸ ἀνθοστόλιστο πάρκο. Καταμεσῆς εἶχε χτισθῆ μιὰ πελωρία στέρνα, διαρκῶς γεμάτη ἀπὸ γάργαρο νερό, ποὺ ξεπηδοῦσε ἀπὸ τὸ μεσαῖο συντριβάνι της, προωρισμένη νὰ σκορπάη τὴ δροσιὰ καὶ τὴν ὑγεία στοὺς γυμνοὺς πιτσιρίκους τῆς Πορσερές, οἱ ὁποῖοι θὰ λουζόντουσαν στὰ μισόβαθα νερά της.

Ἐπίσης, ἕνα πελώριο ἄγαλμα τοῦ ἡμιθέου Ἡρακλέους, μὲ τὸ κλασικὸ ρόπαλό του καὶ τὴν κλασσικώτερη ἀκόμη λεοντῆ του, θὰ στηνόταν στὴν πλατεῖα, σύμβολο τοῦ ἠρωϊσμοῦ τῶν τέκνων τῆς εὐάνδρου Πορσερές, ὅσα ἔπεσαν καὶ δὲν...ἔπεσαν στὶς μάχες, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

—Πρέπει ὅμως νὰ συνδυάσουμε ὄχι μονάχα τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, ἀλλὰ τὸ τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ πρωτοτύπου !...

Ἔτσι ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ πρωτότυπος καὶ καλαίσθητος αὐτὸς δήμαρχος στὸν φίλο του μαὶτρ Φρὶτς βὰν Ποπότ, τὸν γλύπτη δηλαδὴ ποὺ κατασκεύαζε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Δήμου τὸ ὀρειχάλκινο ἐκεῖνο ἄγαλμα.

—Δηλαδή ;... Τί ἐννοεῖς, μαστρο - Στάθη ; ρώτησε ἐκεῖνος ἀπορῶντας.

—Νά... Ἀντὶ νὰ στήσουμε τὸ ἄγαλμα στὴν πλατεῖα, ποὺ θὰ κριψῆ κιόλας ἀπὸ τὰ δένδρα ποὺ θὰ μεγαλώσουν, νὰ τὸ στήσουμε ἐδῶ... Καταμεσῆς στὴ φαρδειὰ κι' ἀνοχτὴ στέρνα κι' ἀπάνω στὸ μεσαῖο συντριβάνι !...

—Ἀμ' τὸ νερὸ τοῦ συντριβανιοῦ ἀπὸ ποῦ θὰ ξεπηδάη τότε ;... ρώτησε ὁ γλύπτης.

—Ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος !...

—Χμ.... «Ἡρακλῆς» καὶ νὰ ξερνάη, δὲν μοῦ φαίνεται καλαίσθητο καὶ πρέπον !... εἶπε ὁ γλύπτης σκεπτικός. Ἂν ἦταν ψάρι, ἢ λιοντάρι, ἤ....

Καὶ τότε... τότε....

—Ἄ, τὸ βρῆκα !.... διέκοψε χαρούμενος ὁ δήμαρχος. Ἀντὶ νὰ βγαίνη τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἡρακλέους, θὰ εἶνε ἀνήκουστα πρωτότυπο, ἀπερίγραπτα ἀσυνήθιστο, νὰ β γ α ί ν η ἀ π ὸ ἐ κ ε ῖ !...

Καὶ σηκώνοντας τὸ μπαστοῦνι του, ἔδειξε στὸν γλύπτη ἕνα κεντρικὸ σημεῖο τοῦ ἀθλητικοῦ κορμοῦ τοῦ τρισδυστυχισμένου «Ἡρακλέους». Ὁ γλύπτης ἔσκασε στὰ γέλια, βρῆκε περίφημη τὴν ἰδέα καὶ τὴ σημείωσε στὸ καρνέ του, γιὰ νὰ τακτοποιήση κατάλληλα στὸ ἄγαλμα τὴν τοποθέτησι τῶν σχετικῶν ἐσωτερικῶν....σωλήνων !...

Ὁλόκληρη ἡ Πορσερὲς μαζεύτηκε τὴν ἡμέρα τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ συμβολικοῦ ἀγάλματος στὸ δροσόλουστο πάρκο καὶ μπροστὰ στὴν ἔτοιμη πειὰ στέρνα τῶν παιδικῶν λουτρῶν. Ἄκουγαν μὲ εὐλάβεια τὸν δήμαρχό τους, ὁ ὁποῖος ντυμένος τὴν ἐπίσημη βελαδίτσα του, ἐκφωνοῦσε τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας τῶν θριαμβευτικῶν ἐγκαινίων :

—....Τοιουτοτρόπως δέ, φίλταται συμπολίτιδες καὶ φίλοι συμπολῖται, ὁ μυθικὸς οὗτος ἥρως τῆς Ἑλλάδος, ἐκχύνων τὸ ὕδωρ του εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων διὰ τρόπου τόσον καλαισθήτως ἰδιορρύθμου καὶ ποιοτότητου, θὰ διασαλπίζη συγχρόνως εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων τὴν θρυλικὴν ἀνδρείαν τῶν ἀνδρείων τέκνων τῆς εὐάνδρου γενετείρας ἡμῶν τε καὶ τοῦ ὑποφαινομένου !...

Ζητωκραυγές... Χειροκροτήματα.... Πανδαιμόνιο !....

Ἀστινοβόλος ἀπὸ γαυά, ὁ ρέκης δήμαρχος τράβηξε τὸ σχοινί. Τὸ μενάλο πανί, ποὺ σκέπαζε τὸν ἥρωα, ἀποτραβήχτηκε κι' αὐτό, καὶ τότε...

Τότε μπροστὰ στὸ ἔνθαιμβο πλῆθος, μπρὸς στὸ κατανυκτικὸ «ἄσημον ταφοῦτον φῦλον» καὶ μπρὸς στὸ παοαληροῦν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ «ἄσημον ταφοῦτον», φάνηκε μεγαλοπρεπέστατος ὁ ἥρως τῆς Νεμέας... δ'ασαλεύοντας, μὲ τὸ «ν ε ρ ό» του καὶ μὲ τὸν ἀθλητικὸ συμβολισμό του, τὸ θρυλικὴ ἀνδρεία τοῦ ἀνεκδιηγήτου δημάρου τῆς Πορσερές, καθὼς καὶ τῶν συμπολιτῶν του, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων !... Ἀμήν !....

Καὶ οἱ συμπολῖτες τοῦ κ. Οὔφ βράχνιασαν ξεφωνίζοντας :

—Οὐρρά !... Οὐρρά !...

GEORGES AURIOL